

„MULTUMEȘTE-I SECRETARULUI GENERAL, CĂ TE IA MAMA DRACULUI!”

A condus Combinatul Siderurgic de la Hunedoara (CSH) timp de aproape 15 ani. A fost ministru adjunct al Metalurgiei câteva luni. Se numește Sabin Faur, iar în martie 1989 i-a primit la Hunedoara pe Nicolae și Elena Ceaușescu, veniți aici să le arate hunedorenii ce investiții se vor face pentru ca întreprinderea să devină cel mai modern combinat siderurgic din Europa. A zâmbit, fără să vrea, când Nicolae Ceaușescu a vorbit asistenței și a fost la un pas să fie dat afară. Astăzi, după 20 de ani, spune că poate așa ar fi devenit disident.

Uzină - erou

A devenit director tehnic al CSH în 1974, an în care întreprinderea a primit titlul de Erou al Muncii Socialiste, iar în 1976 - director al Centralei Siderurgice Hunedoara. Dacă la sfârșitul anilor '70 și până în 1981 combinatul de la Hunedoara a făcut peste 4 milioane de tone de oțel, cele mai mari producții, în ultimii ani lucrurile au început să se strice. Nu mai era minereu suficient, pentru că banii erau cheltuiți pentru plata datoritărilor externe. În dolari, CSH avea cam 200 de milioane export pe an și circa 350 de milioane de ruble convertibile, care erau echivalente cu dolarul, export pe dezechilibru convertibil, și încă 50.000-60.000 pe diferite schimburi cu rușii, cehii, polonezii, pentru profile care nu se făceau în România. „Din acești bani noi consumam pentru importurile noastre cam 100 de milioane de dolari, iar restul erau al statului român. Costurile de producție erau cam de 850 de lei pe mia de lei, deci aveam un beneficiu net de 150 de lei pe tonă, cel

Sabin Faur, în 1989 director tehnic al CSH, a prezentat cuplului Ceaușescu cel mai modern combinat siderurgic din Europa

mai bun din țară, iar costurile materiale erau de 700-750, cele mai mici costuri din industria siderurgică. Cam 2 miliarde de lei le dădeam statului ca beneficii, din care se întorcea un miliard de lei pentru investiții, reparații.” Statul român lua de la Hunedoara cam un miliard de lei. „Nu erau prea mulți în România care dădeau banii aceștia. Hunedoara avea un renume

în industria românească. Ceaușescu avea o părere foarte bună despre noi. El știa că aici sunt muncitori foarte calificați, oameni serioși. Oțelurile erau de calitate, produceam oțeluri aliate, inoxidabile, nu ne egala nimeni în România. Centrala de la Cernavodă este construită cu oțeluri de la Hunedoara, Petromidia, care astăzi e a domnului Patriciu, la fel.

Nici nu vă puteți imagina ce oțeluri a trebuit să îi dăm acolo, ca și la Fabrica de Apă Grea de la Turnu-Severin! Noi am făcut oțeluri pe care nu le făceau prea multe țări în Europa. Exportam în toate țările. Și în America am dat. Nici în Germania nu aveam oțeluri diferite de noi.

(Continuare în pag. a II-a)

Protestul poetului Mircea Dinescu la Uniunea Scriitorilor

Domnule Președinte, Încep printr-o povestire la care autor involuntar sunteți. Cu câțiva ani în urmă ați trimis într-o țară comunistă din Extremul Orient doi poeți români, spre a lua contact cu scriitorii de pe acele meleaguri.

În două săptămâni ei n-au reușit să cunoască nici un autor băștinăș, deoarece acolo scriitorii, extrem de bine educați, au renunțat la vanitatea semnăturii personale și la pornirile individualiste, fiind organizați într-un soi de cooperativitate ce li vrea să marfa anonim sau semnată în grup. Au văzut, în schimb, o capitală cu statui gigantice, cu arbori îmbrăcați în sticlă și deveniți monumente ale naturii, fiindcă Părintele Națiunii s-ar fi sprijinit în copilarie de trunchiul lor, muzee fascinante în care au putut admira o scrumieră cu muceul original al țigării fumate de același Părinte în adolescență și un

pietru sacru pe care s-a odihnit la maturitate Venerabilul, cu străzi în care pietonii oferă străinilor zâmbetul ideologiei lor, de parcă li s-ar fi extirpat misteriosul organ ce produce omenească tristețe, cu micuții elevi care ies din școli în pas de defilare, fericiți la rândul lor de a fi cu toții copiii aceluiași Părinte.

Personajul principal al acestei povești adevărate petrecute în Extremul Orient este totuși o inocentă „supă de găscă ardelenască”.

Întorși dintr-o vizită de lucru la o fabrică model, unde au putut admira bătălele mecanice al muncitorilor înfrunțiți cu unelte, ce complexau strugurile prin agilitatea și perfecțiunea mișcărilor lor, cei doi ardeleni - fiindcă, uitai să vă spun, poeții erau amândoi din Ardeal - seșeau pe terasa hotelului internațional, la o masă singuratică, în fața unor ceșcuțe de ceai și, vorbind

de una de alta, într-un preludivisător al dejunului pe care-l mai aveau de așteptat preț de două ore, unul dintre poeți, neacomodat cu mâncărurile specifice locului, rosti: „Acu' ar fi bună o supă de găscă cu tăiței ca la noi în Ardeal”. Sorbind din ceșcuțele de porțelan translucid ce vibrau parcă și la adierea musonului, cei doi poeți retrași în singurătatea acelei terase aveau să rămână înarmurați după două ore când maître d'hotel, însoțind chelnerul de servicii, le depuse pe masă, victorios, un castron aurit în care biata găscă aburea în compania unor tăiței ardelenesti. Nici dămful plăcut al supei, nici zâmbetele ceremonioase ale purtătorilor ei n-au putut șterge groaza de pe chipul poezilor care sorbisera ceaiul din două superbe microfoane de porțelan.

(Continuare în pag. a II-a)

D-ale Cântării României - un politruc din Călărași

Multe și deloc mărunte ne-a mai povestit regizorul artistic Ion Filip. Dar schița pe care a scris-o după o întâmplare adevărată v-o redăm în întregime, așa cum a scris-o autorul.

„Cântarea României” ajunsese la un moment dat singura emisiune prin care Televiziunea Română își justifica existența. Era emisiunea de duminică seara la ora de maximă audiență.

Programul începea la ora 19:00 cu Telegazeta, continua cu Cântarea României (20' - documentar despre județul respectiv, apoi 40' - partea artistică), urma o emisiune economică sau vizita lui Nea Nicu în vreo țară din lumea a treia și se încheia cu Telegazeta de noapte. Rareori câte un „Moment vesel” cu...“.

Telegazeta lui i se mai spunea și „Telegazeta”, pentru că de cele mai multe ori era consacrat numai lui Nicolae Ceaușescu.

Programul se redusese la trei ore, pasămite pentru

a economisi curentul electric. Aș! După ora 22:00, când programul tv se încheia cu „Hora Unirii”, toți românii treceau pe posturi străine. Astfel că educația și informația noastră cădea pe mâinile vecinilor: muntenii prindeau Sofia, bănățenii - Belgradul și Roma, Ardealul și Crișana - Budapesta, maramureșenii - Ujgorodul, moldovenii - Rusia și Chișinăul, iar dobrogenii - Turcia. Și vizionau până dimineața.

În jurul anilor '70, Televiziunea Română era cotată printre cele mai bune din „Intervizion” - Asociația televiziunilor din Blocul răsăritean al Europei. După 1980 a devenit cea din urmă, din cauza politicii de promovare a dogmatismului, proletcultismului, demagogiei și cultului personalității.

Ni se închisese toate porțile; nimeni nu mai dădea doi bani pe noi. Rămăseserăm izolați ca viermele de mătase în găoaia lui. Asta se și urmărea.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL OMULUI SIMPLU

RENOVARE CU ȚĂRÂITA

Mihai Drăgan avea 10 ani în 1989; în martie, fratele său mai avea trei luni până să vină pe lume, iar părinții săi au decis să renoveze casa, înainte ca familia să se mărească. „Stăteam pe Strada Bărcă, în Rahova, cartier numit atunci «MTT», adică «militari, țigani, țânțari». Ai mei mă trimiteau după

bere pentru muncitorii care lucrau în casă, trebuia să merg cale de vreo două-trei stații pe jos, până la Piața 13 Septembrie ca să găsesc bere Rahova, cea mai bună la acea vreme. Berea se găsea în sticle de jumătate, verzi sau maro. Era ca o superstiție să iei bere la sticlă verde, nu maro. Se zicea că trebuie să iei cu sticlă

verde ca să vezi ce e în ea, pentru că unul găsisse un șoarece într-una maro, nu-l văzuseră de început și băuse. Căram câte 20 de sticle odată într-o sacosă de pânză inscripționată cu Scinteia și Sportul, cu mănere din sârmă, cu plastic pe ele.

(Continuare în pag. a II-a)

Cum s-a inundat metrourul în ziua vizitei lui Gorbaciov

În anul 1989 erau pe punctul de finalizare lucrările complexe de amenajare a Dâmboviței în Capitală. Fostul ministru adjunct al Transporturilor, Alexandru Dobre, ne povestește cum, în toiu lucrărilor de amenajare a Dâmboviței, o ploaie torențială a provocat revărsarea râului în Metrou. Secretarul general Nicolae Ceaușescu era negru de mânie. Avusesse în plan să-l invite pe Mihail Gorbaciov să viziteze Metroul chiar în acele zile.

„Era 1 mai 1987, își amintește inginerul Alexandru Dobre. Eram în plin efort la amenajarea Dâmboviței, cu lucrările de care am vorbit în episodul de ieri. Dar, ca de obicei, această zi era sărbătorită. Am fost iar prin vizită la familia I. Alexandru. În jurul orei 18:00 a venit peste București o ploaie torențială, o rupe de nori. În jurul orei 20:00 am chemat o mașină de la garajul MITC și am ajuns la 8:20 acasă. Peste 10 minute a sunat telefonul: cineva de la Capitală a anunțat la cabinetul ministrului că intră apă în METROU la Piața Unirii. M-am îmbrăcat urgent în haină de

lucru, mi-am luat șapcă, umbrelă, am chemat mașina și am plecat la fața locului. Ploua în continuare, nu torențial, dar fără întrerupere. Ce se întâmplase? În Piața Unirii, MC Ind lucra după proiectul IPTANA, la construcția pasajului Unirii. Cu ocazia unor săpături lângă peretele stației de metrou, a fost probabil atins cu o cupă de excavator canalul colector Bo (stânga Dâmboviței). La acea ploaie torențială canalul a fost pus sub presiune și a cedat în locul lovit. Și au început să curgă circa 2 mc/sec. S-a umplut imediat groapa de la pasaj și a început să intre apă în stația de Metrou.

Era aproximativ ora 21:45 când eu am priceput despre ce-i vorba.

Erau însă la fața locului tov. Olteanu, tov. Necșoiu de la Capitală, militari, alți vicepreședinți, prim-secretari de sectoare. Bădea de la CNA (mai puțin MC Ind), ce să mai vorbesc, o hărmașie și un haos ca la Turnul Babel.

(Continuare în pag. a III-a)

JURNALUL ZILEI

Companiat de soție, Nicolae Ceaușescu a întreprins o vizită de lucru în județul Harghita. În drum, perchea prezidențială a poposit la Sibiu, pentru o scurtă întvedere și cu mezinul Nicu. În urma sa, „Tovărășul” lăsa și câteva „indicații prețioase”. Trebuia profitat de primăvara timpurie și grabite lucrările de irigare a unor culturi.

Spre Deva, via Sibiu

După ce se „încălzise” înainte cu o vizită de lucru la Cernavodă, secretarul general Nicolae Ceaușescu a plecat în județul Hunedoara. L-a însoțit, cu acea ocazie, și Elena Ceaușescu. În drum spre obiectivul lor, cei doi au poposit la Sibiu, unde mezinul familiei prezidențiale, Nicu, era prim-secretar al Comite-

tului Județean de partid din 1987. Amfitrionii perechii prezidențiale au fost membrii biroului Comitetului Județean și ai Comitetului Executiv al Consiliului Popular. Alături de ei, mii de „oameni ai muncii” și-au „exprimat vibrantele sentimente de stimă și prețuire” față de secretarul general. Respectându-se protocolul ocaziilor de acest fel, s-a intonat imnul de stat și s-au servit pâine și sare. Iar de acolo, elicopterul Cabinetului 1 s-a deplasat spre Deva.

Angajamente și „indicații prețioase”

Și acolo „oamenii muncii” au fost mobilizați din timp.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALE PERSONALE

21 MARTIE

Fizicianul Crișan îmi dă traducerea textului meu despre „simbolismul alimentar”, apărut în „Corvina” (Budapesta), ediție foarte frumoasă. Să scriu editurii, poate obțin și eu un exemplar. - Primit, prin Cis, nr. 10 din „Orizont”, cu „Precizarea” mea, care a apărut fără modificări. În schimb, de la „Steaua” nu pot recupera manuscrisul interviului, iar Căcoveanu, alădată atât de insistent, se ferește vizibil să mă mai caute, firește, ca să nu fie obligat să-mi dea explicații.

Mircea Zăciu, Jurnal IV, București, Editura Enciclopedică, 1998, p. 431

Înainte de masă am revăzut cu Cristina o parte din textul lui H. Miller (Primăvara neagră). Există destule „mărunțisuri” greu de rezolvat la o tradu-

cere. Uneori e nevoie de curaj în adoptarea unei soluții convenabile fără să trădezi prea mult versiunea originală.

Cineva îmi spunea ieri că urmează noi reduceri de personal (30%) în domeniul instituțiilor de cultură. Ce altceva ar putea să facă ideologii, după ce au incurcat până la absurd toate „itele”? Încearcă să le încalcească și mai mult, spre a juca în continuare nesăbuita lor partidă. Învart lucrurile cu susu-n jos, cu josul în sus, le suceșc, le fragmentează, le mută de colo până colo, le fac să dispară și să reapară, le ajustează, le umflă sau le micșorează etc., spre a obține avantajele pe care le doresc și pentru a salva fațada, însă în final harababura rămâne inextricabilă, fiindcă nu poți jongla necontenit cu legile economiei și ale societății, desprinzându-le din contingent și necesitate după bunul plac al fanteziei dictatoriale, ca și cum te-ai afla în plină ficțiune.

(Continuare în pag. a II-a)

Agenda Elenei Ceaușescu

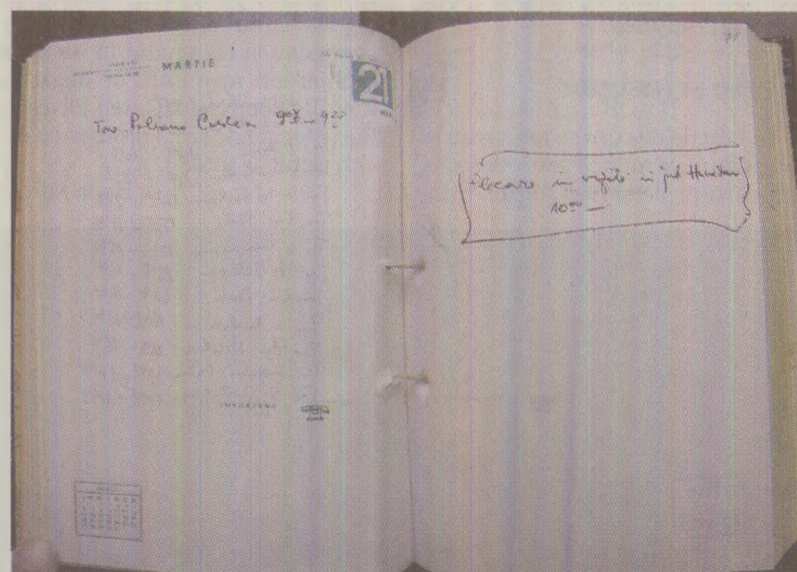
Pare că Elena Ceaușescu a trecut pe la birou doar pentru a se întâlni cu „fata ei dragă”, Poliana Cristescu (9:07 - 9:25). Căci e singura primire la Cabinetul 2 în acea zi.

De ce o iubea atât de mult ori ce-și spunea amândouă, e greu de imaginat în absența mărturiei fostei nurori. I-o fi părut Poliana o răbdătoare Penelopă, așteptând sfârșitul poftei de aventură a fiului ei? Ori o simțea mai devotată „cauzei de partid” (adică familiei Ceaușescu), decât oricare dintre copiii lor?

La ora 10:00 în agenda Cabinetului 2 e înregistrată plecarea în vizită în județul Hunedoara. Mențiunea „Vizită Hunedoara” e făcută și pe fila zilei de 22 martie 1989.

Fieele concepției și organizării vizitelor de lucru erau de câțiva ani la șeful Cancelariei CC, Silviu Curticeanu. Pentru asemenea acțiuni de mult mai mare anvergură decât își imagina simplul cățean, fiecare compartiment avea misiuni (secrete) precise. Începând cu personalul de la bucătărie și aprovizionare ori coafeza Elenei Ceaușescu și până la serviciul de pază și protecție ori cel de presă.

Au continuat cu mașina, în coloana strict organizată de specialiștii Direcției a V-a. Începând din amiaza acelei zile și a doua zi „au vizitat” Întreprinderea Electrocen- tralei Deva, Combinatul Siderurgic Hunedoara și Întreprinderea Minieră Lupeni. Miile de oameni „mo-

mers cu elicopterul. Au fost întâmpinați pe aeroportul Sibiu de tovarășul prim-secretar Nicu Ceaușescu, cum scrie presa omițând detaliul „nesemnificativ” al filiației.

Au continuat cu mașina, în coloana strict organizată de specialiștii Direcției a V-a. Începând din amiaza acelei zile și a doua zi „au vizitat” Întreprinderea Electrocen- tralei Deva, Combinatul Siderurgic Hunedoara și Întreprinderea Minieră Lupeni. Miile de oameni „mo-

bilizați” pe traseu și la adunarea populară din municipiul Petroșani s-au „bucurat” de toate cele menționate în ziare. S-au mai întâlnit „tovarășii” cu energeticienii și siderurgii și bineînțeles cu membrii biroului Comitetului Județean de partid Hunedoara.

În 21 și 22 martie a fost prima vizită de lucru în țară din anul 1989 ce-a făcut-o secretarul general însoțit și de Elena Ceaușescu.

Lavinia BETA

CALENDAR

21 martie (marți)

Soarele a răsărit la 6:17, a apus la 18:29
Luna a răsărit la 17:46, a apus la 5:47

Sărbătoare creștină

Sfântul Ierarh Iacob Mărturisitorul, Sfântul Ierarh Toma; Cuviosul Serapion

S-a întâmplat la 21 martie 1989

● La Lisabona a avut loc o adunare festivă consacrată împlinirii a 68 de ani de la crearea PC Portugalhez. Evocând etapele parcursului de la fărâșirea PCP, secretarul general al partidului, Alvaro Cunhal, a analizat situația politică internă și s-a referit la sarcinile care le reveneau comunistilor portughezi în mobilizarea forțelor democratice și progresiste

● Forțele armate angoleze au scos din luptă în perioada 8-14 martie peste o sută de rebeli care terorizau populația.

Totodată, au fost eliberate 227

de persoane ținute în captivitate de rebeli și capturate însemnate cantități de arme și muniții.

● Un avion militar nord-american de tipul „DC-9”, de transport, s-a prăbușit în apropiere de Carswell (Texas), având la bord materiale explozive.

Cei doi piloți au pierit în cursul accidentului, a informat un purtător de cuvânt al forțelor militare aeriene ale SUA.

Aparatul decolase de la baza aeriană din Carswell cu destinația Tinker (statul Oklahoma)

Ramona VINTILĂ

D-ale Cântării României – un politruc din Călărași

„Inarmați” cu steaguri, portrete și pancarte, „oamenii muncii” cântau „gloria partidului și a conducătorului” FOTO: Lucian Tudose/AGERPRES

(Urmare din pag. 1)

Dictatorul se credea prea mare pentru o țară așa de mică; deci n-avea ce „divide” ca să „impera”. Și atunci ce și-a zis: Aplic legea junglei: mă fac Leu cu decorații, mă învâlu cu esarfă tricolor, îmi fac sceptru, abrog Constituția, schimb numele țării, creez „omul nou”, îl transform în căprioară și gazele, le dotez cu botnițe și zgarde și le fac un țarc de jur împrejur să nu le atace lupii, tigrii și alte fiare.

N-am nici un chef să împart prada cu vecinii. Păiele sunt numărate, introduse cartela, totu-i sub control. Am poftă de-o căprioară – mi-o aleg. O gazelă? Îmi stă la dispoziție. Păiele sunt numărate. Preerie nu mai văd, oaze nici atâtă. Îmi fac „sluj” și le țin la respect. Și – pe deasupra – Securitatea e pe urmele lor. Gazela este „omul nou”! În țarcul meu, eu sunt Mobutu, eu sunt Boccasca! Vreau o gazelă? Îi sar în spate, la aortă, o pun să strige lozinci și eu, pe-ndelete, îi sug sângele din ceafă, încet și copios ca în Discovery. OK? Sunt Leu și Bună-Pace!

Gândurile astea mă însoțeau în drum spre Stadionul Tineretului, unde aveam de „tipărit” câteva lozinci.

Prima dintre ele: PARTIDUL – CEAUȘESCU – ROMÂNIA. Convocam, prin Secția de Propagandă, 2.000 de tineri, cu trupurile cărora

trebuia să scriu pe stadion: PARTIDUL – CEAUȘESCU – ROMÂNIA. Instalez camerele de luat vederi sus, pe coperțina unei clădiri din preajma stadionului, calculez distanțele în funcție de legile perspectivei, intru pe stadion cu responsabilii după mine, întind schitele pe gazon, explic modul de organizare a „pionilor” (fiecare om era un pion) și începem repetițiile. Pentru obținerea unui efect spirit trebuia să folosim efectul de mișcare. Ca atare: fiecare trebuia să facă genuflexiuni, astfel încât fiecare rând să ia când poziția de „ghemuit”, când poziția de „drept”. Ca la gimnastică. Mă sui pe clădirea cu patru etaje unde aveam instalate un microfon și un amplificator și încep repetiția: „Jos 1! Sus 2! Jos 3! Sus 1, și așa mai departe, până la formarea reflexului de automatism.

Alături mă asista tovarășul Briceag, secretar cu propagandă în Comitetul Județean de Partid Călărași, județ recent înființat, „la cererea maselor largi populare!” și nicidecum la cererea „preaiubitului fiu al județului” Ion Iliescu, originar din Oltenița pentru simplul motiv că în acea „Epocă de Aur” tătăiată de Cântarea României era căzut în dizgrația „Eroului dintre eroi” al neamului Preafericit. Pentru că a avut neobrăzarea de a-l înfrunta într-o plenară a CC al UTC zicându-i: „Dacă vrem să educăm

tinerii țării, trebuie să începem cu copiii noștri!”. Și asta când odraslele genialului își ridicau poalele-n cap în piața publică, în special Prințul Moștenitor...

Și în timp ce eu mă frâsuiam să-i instruiesc pe tineri când și cum să facă „sluj”, tovarășul Briceag bătea stepul lângă mine nerăbdător să intervină în desfășurarea repetițiilor. La care se mai adăuga un anumit orgoliu, de secretar cu propagandă, „nr. 2” pe județ (numbre two), care a mai „fumat” chestii d-astea la alte ediții, și acum este lăsat „cu ochii-n soare”. Simțindu-i pulsul, l-am rugat să preia comanda, ca eu să cobor și să remediez probleme de aliniere.

Ajung pe stadion și numai ce-l laud: – Atențiune, atențiune! Aici Briceag. Am preluat comanda.

Rămâne cum s-a stabilit: la comanda „jos”, PARTIDUL se lasă pe vine. La comanda „sus”, CEAUȘESCU ia poziția de drepti. La comanda „jos”, ROMÂNIA este la pământ. Ați înțeles? – Daaaaa!

– Băgăm acțiune? Muzică! (Uitasesm să vă spun că era cu muzică).

Tovarășul Briceag întoarce cheia în contact și demarș: – Jos PARTIDUL! Sus CEAUȘESCU! Jos ROMÂNIA! Sus PARTIDUL! Jos CEAUȘESCU! Sus cu ROMÂNIA! și așa mai departe.

Și pentru că mișcarea era împărțită în optimi și în șaispreczecimi, mai avea timp să dea și indicații de comportament:

– Rândul doi, al șaselea din stânga, ai „bălăbănit” PARTIDUL (adică l-ai clătinat – în traducere. Tânărul din rândul doi, al șaselea din stânga, se împiedicase de-un smoc de iarbă și se desincronizase de colegii săi). Dar tovarășul Briceag era cu ochii-n pașpe.

– Mădărja! Cheamă sanitarii să-i ridice p-ăia din ROMÂNIA. Leșinați, ai? Să vă creadă Mutu de la Manuț-soare”. Simțindu-i pulsul, l-am rugat să preia comanda, ca eu să cobor și să remediez probleme de aliniere.

Ajung pe stadion și numai ce-l laud: – Atențiune, atențiune! Aici Briceag. Am preluat comanda.

Rămâne cum s-a stabilit: la comanda „jos”, PARTIDUL se lasă pe vine. La comanda „sus”, CEAUȘESCU ia poziția de drepti. La comanda „jos”, ROMÂNIA este la pământ. Ați înțeles? – Daaaaa!

– Băgăm acțiune? Muzică! (Uitasesm să vă spun că era cu muzică).

Tovarășul Briceag întoarce cheia în contact și demarș: – Jos PARTIDUL! Sus CEAUȘESCU! Jos ROMÂNIA! Sus PARTIDUL! Jos CEAUȘESCU! Sus cu ROMÂNIA! și așa mai departe.

Ion FILIP

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Renovare cu țârâita

(Urmare din pag. 1)

Ca să ajung la piață, o luam pe Străduța Moș Adam, unde avea sora lui Ceaușescu casă. Atunci era o casă deosebită, prin simplul fapt că avea etaj. Vizavi de locuință aveam și o mică fermă, dar care nu mirosea deloc. Lumea spunea că avea gresie și faianță în grajdul ăla unde stăteau porcii, iar în timpul Revoluției acest lucru s-a confirmat. Țiganii au invadat casa și au ieșit de acolo cu mobile, covoare, dar și cu gresia și faianța din grajd. Făcând drumul ăsta, câteodată și de două ori pe zi, mă gândeam ce bine ar fi fost să stau și eu la curte. Strada asta, Moș Adam, era singura asfaltată dintre cele care făceau legătura între Mărgeanului și Antiaeriană.

Nu cumpăram numai bere; eram responsabil cu toată apro-

vizionarea. În dulapul de la bucătărie era portofelul cu bani lăsat de ai mei, care îmi ziceau: „Când vezi o coadă undeva, te pui și cumperi orice, de cât îți dă”. De atunci, am rămas cu un obicei: când mă duc în Carrefour, iau mai multe kilograme de zahăr și sticle de ulei. Fac în continuare stocuri, deși nu mai e nevoie.

Atunci, la început de primăvară, aveam muncitori care puneau gresie și faianță; îi ajutam și eu, le pregăteam adezivul. Ai mei mă trimiteau după materiale. Îmi ziceau să cumpăr un kilogram de ciment, pentru că înainte nu se găsea adeziv special, și trebuia să îl facem noi. Amestecam nisipul cu ciment. Pe atunci se dădea cu humă, nu cu var, iar trafalet n-aveam, și foloseam o pompă. Faianța nu era ca acum, de toate culorile, se găseau câteva modele

stas. Aia de la bucătărie era cu flori, și plăcuțe mici, de 15/15 centimetri; în baie se puneau faianță albă. Dacă voiam să-mi fac baia albastră, nu prea aveam cum, că nu găseam câtă faianță albastră îmi trebuia. Așa că mai combinam cu alb. Instalațiile sanitare, de asemenea, erau stas, iar la wc toată lumea avea eternul bazin de fontă cu lanț.

Ca să cumpăr materialele astea pentru casă, mergeam pe jos până la un magazin de pe Calea Rahovei, care nu era așa de dotat, nu găseai întotdeauna ce îți trebuia. Așa că, din când în când, trebuia să întrerup lucrul timp de câteva zile, până găseam materiale. Atunci îi chemam din nou pe muncitori. Din cauza asta, camera a rămas hezugrăvită, iar frate-meu s-a născut până să terminăm noi treaba.”

(a consemnat Irina MUNTEANU)

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

De fapt și la drept vorbind, noi figurăm acum într-o aberantă născocire socială, concepută de niște capete ce și-au pierdut cu totul simțul realității.

Victor Felea, Jurnalul unui poet lenes, Ianuarie 1955 – martie 1993, Ediție îngrijită de Lidia Felea, București, Editura Albatros, 2000, p. 721-722

Zi metodică și bună pentru București, la BAR. Cu noaptea în cap și cu personalul-mec, la 8:00 sunt deja la capitaliști. Flavius mă așteaptă în gară, cu o geantă și mai mare ca de obicei, se plînge că are greutăți și suferințe atroce: „Sunt dărrămat!”. Refrenul îl cunosc, așa că te-

cem repede peste plîngerile lui și mergem la Cartea Românească, în decembrie se implinesc 100 de ani de la moartea povestitorului și etc. Flavius e sceptic și grăbit, așa că o iau spre BAR, trec puțin pe la „barul” Uniunii Scriitorilor, e traseul dintotdeauna: Recunosc pe câțiva scriitori matinali, crenvurști, ouă ochiuri, păhăruțe. Viorel Dinescu îmi povestește, cu umorul lui specific, nu știu cât adevăr conține, cum era el aici, la bufet, nu de mult cu D.R.P. Li s-a adus o farfurie mai ciudată. La plecare, el a luat farfuria (cu microfon!), a pus-o în geantă și a plecat. A fost fugărit de doi „tovarăși”, l-au prins, i-au luat geanta cu tot ce avea în ea și cu obiectul miraculos. Îl întreb de ce nu-i spune lui Eugen Barbu, men-

torul lui. I-a spus și „maestrul” s-a distrat copios. Pe traseu, Dan C. Mihăilescu și cu un amic al lui, la Bibliotecă. Din nou, la fișete, dl Cazimir. Îi spun că „umbli” după Mateiu I. Caragiale. Patru ore în Sala 1. Serviciu ireproșabil. Pe la 14:00 mă îndrept spre Casa Școlară. Îi propun lui Mihai Dascăl o viitoare carte – „Introducere în opera lui Mateiu”. Foarte amabil concetădinul, chiar ne ospătam la „Bufet”. În corpul celălalt, scurtă convorbire cu dl Dimisianu, îl dau recenzia la „Eminescu și abisul ontologic”, iar la „Contemporanul” îi găsesc pe Ulci, Mircea Herivan și George Chirilă. Îmi cer de urgență „ceva” despre Creangă. Chiar mâine în zori le expediez textul, care e deja scris: „Spectacolul receptării”.

C. Trandafir, Jurnal în curs de apariție la Editura Libra

„Mulțumește-i secretarului general, că te ia mama dracului!”

(Urmare din pag. 1)

Aveam relații contractuale cu firme de comerț exterior, acestea făceau contractele cu străinătatea”, își amintea Sabin Faur. Un muncitor de la CSH câștiga în anii '80 cam 4.000 de lei pe lună. Aici lucrau cam 20.000 de muncitori, cu un fond de salarii de 80 de milioane de lei. „Unii muncitori aveau salariul mai mare decât mine, luam 7.800 de lei, cu tot cu sporul de conducere”, spune Faur. Norma era stabilită în funcție de plan. De obicei normele erau ceva mai mici decât era planul.

Printre specialiștii CSH era și Gheorghe Pogea, actualul ministru de Finanțe. „Era inginer tehnolog la Otelăria Electrică nr. 1 și trebuia să facem oțelurile alea pentru Centrula Nucleară de la Cernavodă. Știa partea teoretică a metalurgiei și tu el te puteai înțelege foarte bine. Foarte mult m-am consultat cu el. Atunci l-am depistat că e un băiat inteligent și îi merge mintea. Ce am constatat eu: că era fricos, era ca un iepuraș. Atunci l-am pus pe lista mea de rezerve de cadre. Au aflat cei de la Partid și au zis că, dacă e pe lista lui Faur, trebuie să îl pună și pe a lor. Au vrut să îl trimită la o școală de Partid. A venit el la mine și mi-a zis că nu vrea să meargă la o astfel de școală. L-am întrebat de ce îmi spune mie. M-a rugat să vorbesc cu prim-secretarul și nu-l trimită. L-am explicat că nu se poate, că altfel nu va putea să fie promovat. L-am sfătuit să se ducă, pentru că nu avea cum să îl strice. Nu i-a prins rău. A făcut școala aceasta la Timișoara, n-a avut decât de învățat acolo. L-a prins Revoluția activist (n.r. – secretar cu probleme economice pe municipiul Hunedoara).”

1989 – cel mai prost an

Conducerea Partidului era multumită de modul în care mergeau lucrurile la Hunedoara. „Adecam cam 40% din minerele necesar din țară, de la Telic, Băița, de lângă Cluj, cam 600.000 de tone de minere. Era nevoie de 4-5 milioane de tone de minere pentru producția pe care o făceam. Mă uitam zilnic la graficul cu intrările de vagoane, dacă erau mai puțin de 1.000 de vagoane nu era în regulă. Trebuia să intre zilnic 1.000-1.200 de vagoane. Nu eram cel mai mare din Europa, dar eram unul dintre cele mai performante.” Anul 1989 a început destul de prost. „Deja aveam mari probleme cu aprovizionarea de fier vechi, deși mi se spunea că în țară există milioane de tone de fier vechi. Noi consumam la

Hunedoara cam două milioane și jumătate de fier vechi. Dacă nu îmi intrau în fiecare zi cam 100-200 de vagoane de fier vechi, aveam probleme cu producția. Pentru că aveam probleme și nu făceam planul, aici era detașat un adjunct al ministrului Aprovizionării Materialelor, de care depindea centrala de fier vechi. Erau probleme foarte dificile cu aprovizionarea în 1989. Cu toate acestea, am fost anunțat că vine în vizită secretarului general.”

Vizita prezidențială

Tema era modernizarea combina-tului. „L-am primit la laminoare, unde s-au pus tot felul de planșe. Veniseră și proiectanții, care îmi spusese că urmează să se facă. De fapt, era un alt combinat. Era vorba despre oțelărie complet nouă, șapte instalații de turnare continuă, modernizarea laminoarelor existente etc. Gara trebuia mutată și construită o centură de ocire la Hunedoara, ce ieșea în localitatea Cristur, cu patru benzii. A fost o ședință a Consiliului Oamenilor Muncii, unde el a spus ce vrea de la Hunedoara.

Acolo s-a întâmplat o mică treabă. A prezentat ce vrea și că va da banii de investiții. Era vorba despre aproximativ 40 de miliarde de lei de la vremea respectivă. Hunedoara trebuia să fie cel mai modern combinat din Europa. Ceaușescu zicea că aici sunt muncitori foarte buni, cu rezultate. După ce a vorbit Ceaușescu, a venit la mine ministrul Enache, care mi-a cerut să îi mulțumesc lui Ceaușescu. Eu m-am dat mai într-o parte. Am zis că nu pot, că nu sunt pregătit. Pe partea cealaltă a venit Emil Bobu, care mi-a șoptit: „Băi, Faur, școală-te și mulțumește-i tovarășului secretar general, că te ia mama dracului!”. L-am spus câteva cuvinte, fără să îl perii. Tovarășul mi-a zis: „Bine, băi Faur!”.

A doua zi a venit la mine prim-secretarul Ion Popa, care mi-a spus: „Eu trebuie să te destituim!”. L-am spus că face foarte bine, pentru că eu deja aveam de prin 1988 condiții de pensionare datorită grupei de muncă, ultimii doi ani fuseseră extrem de obositori, de grei, cu atâtea probleme... Eram mulțumit dacă mă dădea afară.

Am întrebat ce s-a întâmplat și el mi-a povestit că Tovarășul l-a chemat la ea și i-a spus că am răs de conducere de partid și de stat și că trebuie să mă destituie. L-am spus că nu am răs, iar prim-secretarul a zis că am zămbit puțin. „Ulterior, a aflat că prim-secretarul Ion Popa și Silviu Curticeanu s-au dus la Ceaușescu, căruia i-au povestit că Elena voia cu Sabin Faur să fie destituit. Ceaușescu

a ripostat: „Cum să îl dați afară?! Cum să îl schimbați? Combinatul se dezvoltă și nu putem să punem unul fără experiență tocmai acum. De ce să-l schimbați?”. Cei doi i-au spus că acest lucru a fost cerut de Elena. Ceaușescu a răspuns: „Lăsați-o pe Tovarășul”. Apoi, a fost lăsat în pace. „Ceaușescu ca om mi s-a părut foarte corect și cumsecade, spune interlocutorul. De atâtea ori l-am contrazis și niciodată nu mi-a reproșat. El se întorcea către ceilalți și le spunea că am dreptate, că sunt specialist și știu ce vorbesc. Avea o memorie teribilă.”

În timpul vizitei, Elena Ceaușescu a simțit nevoia să intervină și în discuțiile legate de numărul de cupatoare ce urma să fie construite la Hunedoara. „Era prevăzută inițial o oțelărie cu zece cupatoare electrice, ca să facă trei milioane și jumătate de tone de oțel. Nu am fost de acord cu acest proiect, justificând că nu e posibil, că nici la Târgoviște nu se pot face un milion de tone, chiar dacă sunt opt cupatoare, nu fac decât 700.000 de tone. Ar fi fost probleme organizatorice și nu ieșea treaba cum ar fi trebuit cu zece cupatoare! El m-a întreat ce propun. Am zis să punem cupatoare de 200.000 de tone. Elena Ceaușescu a intervenit: «Ce, 200.000 de tone?!». Obișnuia să se bage.”

Un alt moment al vizitei cuplului prezidențial s-a consumat la plecarea spre Deva. Pe drum, coloana oficială s-a oprit. Nicolae Ceaușescu a cerut acest lucru și l-a chemat pe Sabin Faur la el. Ceaușescu nu uitase că directorul CSH i-a spus că nu are loc să construiască oțelărie cu convertizoare, pentru că trebuia oprită cea veche (OSM 2) și nu se putea. „Ceaușescu ne-a strigat pe mine și pe ministrul: «Enache și tu Faur, veniți încoace!», povestește Sabin Faur. El își amintește că ministrul l-a întrebat: „Oare ce-o mai fi văzut pe aici?!”. Faur i-a răspuns: „Dracu’ ție, cred că am dat de dracu’!”. Ceaușescu a ieșit din mașină și a început să dea din mână și să arate. „Uite că aveți spații becheret – să faceți oțelăria aia, ca să nu oprită producția!”. Apoi, coloana a plecat!

După vizita prezidențială nu s-a mai întâmplat nimic. Producția a fost mai mică până la finalul anului. „Se simțea rău de tot că aprovizionarea era defectuoasă. N-a fost nimic întâmplător. Tot anul acela au fost probleme. Simțeam că ceva nu e în regulă.”

Lucrările de modernizare trebuia să înceapă în 1990 și să fie gata până în 1992. În anul 2003, combinatul a fost vândut. Mare parte din activitate s-a oprit. La firmă mai lucrează aproximativ 1.200 de persoane.

Mondise HHHN

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

Mii de mineri, siderurghii, energeticieni, constructori, țărani cooperatori au fost aduși la stadionul municipal din localitate. Agenda zilei a fost încărcată pentru „inalții oaspeți”.

Primul obiectiv a fost întreprinderea electrocentrale Deva, unde oficiile de gazdă le-au făcut Petre Fluture (ministrul Energiei Electrice) și Florea Bereș (directorul întreprinderii). Cei doi au raportat „Tovarășului” la unison, printre altele, îndeplinirea planului pe lunile anterioare. În plus, au expus și măsurile pentru realizarea planului anual. La Combinatul Siderurgic Hunedoara, responsabili de primăra oaspeților au fost Marin Fnache (ministrul Industriei Energetice) și Sabin Faur (directorul general al combinatului). „Factorii locali”, Nicolae Ceaușescu le-a trasat și câteva indicații – implementarea metodelor moderne de producere a oțelului, extinderea tehnologiilor de vârf de înaltă productivitate, sporirea producției anuale. Marti seară, Nicolae și Elena Ceaușescu s-au întâlnit cu membrii Comitetului Județean Hunedoara al PCR, care și-au luat noi angajamente de respectare a planului cincinal.

Nicolae Giosan, agendă încărcată

Și Nicolae Giosan, președintele Marii Adunări Naționale, a avut o săptămână „plină”. Se întâlnise încă de luni cu Severo Aguirre del Cristo, președintele Adunării Naționale a Puterii Populare a Republicii Cuba. A doua zi, N. Giosan a primit o delegație pakistaneză sosită la București, cu care a convorbit pe marginea relațiilor bilaterale dintre cele două state. În final, a avut o întrevedere și

cu o delegație a Uniunii Interparlamentare Arabe, formată din secretarul general Abdel Rahman Bouraoui și adjunctul acestuia, Houridoan Bouchkonj.

Cercuri, cluburi și concursuri pionerești

În fiecare săptămână, pionierii participau la diversele cercuri și concursuri organizate pentru ei. În Constanta, de pildă, cei de la Școala nr. 1, în cadrul cercurii „Prietenii legilor”, au dezbătut pe tema „Constituția Republicii Socialiste România – oglindă a democrației noastre socialiste”. Alții s-au întrecut în Parcul pionierilor din localitate, împărții pe echipe, în

concursul „Educația rutieră – educație pentru viață”. La Casa pionierilor și soimilor, clubul „Prietenii juriștilor” a organizat, de asemenea, un concurs pe tema „comportamentului rutier civilizat”. La Mangalia, elevii s-au întrecut la Centrul de creație și cultură „Cântarea României”, în concursul de cultură generală „Cine știe câștigă” și de educație „materialist-științifică” „Măreția omului”. În acea perioadă s-a desfășurat și etapa municipală a competiției „Măreția cititorilor ale Epocii Nicolae Ceaușescu”.

Trese și insigne

În funcție de cum se remarcă la învățătură, la muncă patriotică și la concursuri, pionierii câștigau... trese

și insigne. „De când erai pionier, aveai două feluri de uniformă”, își amintea Emilia Pavelescu. „Cea de toată ziua, cu care mergeai la școală, și cea de gală – cu fustă plisată, cămașă albă și cravată. Iar dacă mai aveai și trese sau insigne erau cea mai fericită. Tresele și insignele se dădeau după merite, în funcție de disciplină. Însă și pentru tresele alea trebuia să deui ceva muncă. Erau date și pentru rezultatele la învățătură, dar și pentru ceva muncă patriotică.” Galoane de diferite culori atășate uniformelor semnău la aște gradul în ierarhia pionierilor: roșu (șefii de departament), galben (șeful clasei), albastru (loctiitor șef de clasă), albastru închis (șeful de școală).

Florin MIHAL

„Pentru gloria poporului și înfringerea României socialiste, pentru cauza partidului – înainte!” FOTO: Ion Dumitru/AGERPRES

CUM S-A INUNDAT METROUL ÎN ZIUA VIZITEI LUI GORBACIOV

(Urmare din pag. 1)

Eu, cunoscând zona și cauza, am încercat să bănuiesc și soluția. Am lăsat să vadă dacă Bădea a bănuț. L-am provocat la o discuție. Mi-am dat seama că știe dar nu vrea să aplice această soluție pentru că îi strica niște lucrări în aval spre Podul Mărășești care erau pregătite pentru vizita de a doua zi (sâmbătă), când urma să vină «Tovarășul» cu Gorbaciov.

Am intrat și eu în hărmlăie, am încercat să-i spun lui Olteanu despre soluția mea dar n-a cuplat, avea încredere că poate să oprească apa cu niște grinzii de poduri (un adevarat Moș Teacă).

Pe la ora 23:30 a apărut și Aron Pavel căruia i-am spus direct: «Se pierde vremea degeaba, apa va intra imediat în stația de transformare și dispeceratul Metroului și pagubele vor fi incalculabile. Soluția este una singură: Bădea să demoleze bataroul de pământ spre Dâmbovița, acolo la Podul Mărășești și problema este rezolvată».

Am început discuții, parlamentări, deplasarea cu auto la Podul Mărășești, alte discuții, alte soluții și în timpul acesta apa curgea. Trecurse de nivelul peronului la Magistrala 1. Pe la 4:00 dimineața s-a desființat bataroul de pe Dâmbovița, s-a terminat cu scurgerea apei în metrou în circa 30 de minute. Dar a curs apă în metrou circa 10 ore. Am abandonat ce era afară și ne-am dus în stația de metrou. Circa 30 cm de apă peste nivelul peronului.

Toate încăperile și instalațiile erau sub apă. Au început să intre în funcție pompieri, cei de la metrou, dar mai ales pompieri militari.

Pe la ora 7:30 dimineața s-a văzut un prim semn cum că apa ar fi scăzut cu circa 2-3 cm. Am prins curaj. S-au mai cerut pompe. Acum era mai ușor ca la început, era sâmbătă și era zi. S-a făcut o mobilizare cum nu

cred că s-ar mai face azi.

La ora 10:30 a venit în vizită «Tovarășul». Era negru de mânie. Dar cei care eram pe lângă dânsul, în special Suman R. și ICP (care noaptea n-au fost de găsit) l-au asigurat că sunt luate toate măsurile (lozincă).

- Dragă, când re deschideți Metroul?, a întrebat «Tovarășul».

Pe ICP l-a apucat bălbăiala, m-a căutat din priviri pe la spate și m-a împins în față.

- Când re deschideți Metroul?

- Cel mai devreme, cu multe provizorate, s-ar putea deschide marți dimineața, dacă vom primi de la Electrice-Putere un transformator.

- Vom „depune eforturi” să-l deschidem mai devreme, sar ceilalți cu gura și vizita s-a terminat.

În acest timp apa scădea văzând cu ochii în Stația de pe Magistrala 1, dar a venit un tânăr și a început să spună că pătrunde apă foarte puternic în stația de la Magistrala 2 (care era dedesubt). S-a încercat să se vadă pe unde intră apa și de unde vine. După circa 2 ore s-a constatat că pe o gaură pentru cablu de circa 40x40 cm neastupată bine la construcție (poate că nici nu trebuia bine astupată) se scurgea masiv apa din stația Magistralei 1 în stația Magistralei 2. Am mobilizat alte forțe mecanice, alte pompe pentru Magistrala 2, cumva condițiile de pompaj erau mult mai grele, dată fiind adâncimea la care este nivelul robinetului. Între timp s-a făcut sâmbătă seara și pe la ora 21:00 a venit să mă schimbe Pintilie, adjunct de ministru pentru Poșta și telecomunicații. Deși el era numai o prezență, nu se putea altfel. Duminiu dimineața la 7:00 am fost inapoi. Acțiunea de evacuare din Magistrala 2 mergea într-un ritm oarecare, iar la Magistrala 1 se eliberase peronul de apă și se evacuasă mărul din camere, de peste tot. Era un miros groaznic pentru că, înțelegeți, canalul Bo era un canal colector al Bucureștiului.

Colegul meu Pintilie mi-a spus că ar fi aflat în timpul nopții că undeva spre Stația Mihai Bravu ar fi o pungă de apă de care nu s-a știut, dar nici el nu știa precis. N-am dat importanță. Duminiu după-amiază, când apa de la Magistrala 1 era pe terminate, iar la Magistrala 2 mergea destul de bine evacuarea, am plecat cu o echipă de ingineri și electro-mecanici de la 1 Metrou la Stația Mihai Bravu și am constatat că pe circa 750-800 cm, unde metroul trecea pe sub Dâmbovița formând o burtă, toată secțiunea era plină cu apă, erau inundate și cablurile electrice și cele de semnalizare. Chiar în acea după-amiază am organizat împreună cu prim-secretarul de la Sectorul 4, cu directorul de la Aversa și cu ing. Nicolae de la CCCF trei puncte de evacuare: câte unul cu pompele pe vagonete dinspre Stația M. Bravu și respectiv Timpuiri Noi, și altul chiar cu pompele dintr-o stație de pompare din partea de jos a „burții” prin alimentarea cu energie de la suprafață. S-a lucrat continuu cu oameni care supravegheau pompele puse pe vagonete, care prelungeau furtunile și făceau și alte operații auxiliare.

Martii dimineața pe la ora 10:30 împreună cu un sportiv din Sectorul 4 ne-am urcat cu o lanternă într-o barcă pneumatică și am încercat să trecem dintr-o parte într-alta. N-am reușit pentru că la mijloc se golise caseta numai vreo 70 cm sub boltă. N-am avut curaj și ne-am întors înapoi. S-a terminat de evacuat apa miercuri. În miercuri noaptea s-a organizat curățarea căii, a tablourilor electrice, s-au curățat semnalele și joi la ora 10:00, când eu eram la Budapesta, a început să circule metroul. Nu doresc să elogiez acele vremuri, când din câte se vede n-am dus o viață tocmai ușoară, dar nici nu pot trece peste niște adevăruri de necontestat. Am în vedere în primul rând capacitatea de mobilizare a

Pe lângă amenajarea Dâmboviței, o altă mare pasiune a lui Nicolae Ceaușescu a fost construirea rețelei de metrou FOTO: Petre Dumitrescu/AGERPRES

oricărei întreprinderi, oricărui organism; Armată, Poliție, Pompieri pentru o cauză de interes public. Această mi-o explic printr-un surplus de autoritate care funcționa incomparabil mai bine decât acum când autoritatea funcționează «în stradă». Dar revenind la Metrou, nu pot

să nu apreciez profesionalismul ceniștilor din conducerea întreprinderii de Exploatare a Metroului cât și a muncitorilor specialiști, care au fost în stare să curețe, să verifice, să repare marile stricăciuni și într-un timp aproape de necrezut să facă metroul să circule.

La întoarcerea mea de la Budapesta, sâmbătă după-amiază (la două zile după repunerea metroului în funcțiune) mi-am reluat locul la punctul Podul Mihai Vodă pe Dâmbovița. De necaz mai făceam și haz zicând că servesc masa în centru, adică în automobilul condus de dl

Mihalcea care avea tărâie și consecvența să stea după mine, inclusiv duminică după amiază în acel program infernal de 16-18 ore pe zi. În afară de mine și încă vreo câțiva, cred că nu-și mai amintește nimeni de acele zile.

Ing. Alexandru DOBRE

ARTICOLUL ZILEI

LA BIBLIOTECA ROMÂNĂ DIN PARIS

Biblioteca Română din Paris, mesager în Franța al spiritului românesc, a organizat o serie de manifestări cu caracter complex consacrate aniversărilor, scumpe nouă, din ultima perioadă, precum și marcării unor momente importante din istoria și cultura noastră.

Bogate standuri de carte social-politică, istorică, științifică, beletristică, panouri, fotoexpoziții, filme documentare au dat o imagine cuprinzătoare asupra marilor succese obținute de poporul român sub conducerea citorilor României moderne.

Au fost propuse publicului o serie de expoziții care au suscit interes: „Prezențe ale artei românești actuale”, „Albumele artei românești”, grafică semnată de Sofia Franki și Gabriela Moldovan Nicolae, „Costumul popular românesc - tradiție și continuitate”, „Monumente de artă ale Bucureștiului”, -fotografii de Cătălin Emilescu, „Unirea în artele plastice”.

Fotografiile, schemele, machetele, documentarele prezentate în cadrul expoziției, „Aeronautica românească azi” au evidențiat glorioasa istorie a aviației noastre, realizările actuale, prioritățile românești pe plan mondial. A fost evocată figura lui Traian Vuia, pionier al aviației și luptător înflăcărat pentru Unire, ca și contribuțiile originale la dezvoltarea aeronauticii ale lui Aurel Vlaicu și Henri Coandă.

Manifestarea consacrată aniversării a 70 de ani de la fărâșirea statului național unitar român și cea dedicată Zilei Republicii s-au constituit într-o veritabilă incursiune în istoria modernă și contemporană a României și au pus în valoare realitățile României de azi.

Câteva Seri românești au avut ca invitați personalități culturale, atât din Franța, cât și din țară, care au abordat aspecte materiale și spirituale. Profesorul Virgil Cândea a vorbit despre „Unitatea artei românești”, conferința fiind bogat ilustrată cu imagini și proiecții de diapozitive. Dr Bogat Levy, prieten și propagator al valorilor spirituale

românești, a prezentat monumentele de arhitectură tradițională din nordul Moldovei, în raporturile lor cu istoria națională și cu obiceiurile și mentalitatea locuitorilor regiunii. Prof. Paul Miclău a făcut o sinteză a incursiunilor sale în universul poeziei eminesciene, sub titlul „Mihai Eminescu sau nașterea unui geniu”. În legătură cu centenarul morții Poetului, Biblioteca Română din Paris și-a propus pentru întregul an 1989 organizarea unor acțiuni variate, în așa fel încât creația eminesciană să poată fi făcută cunoscută publicului francez în aspectele ei definitorii.

Biblioteca este preocupată și de promovarea realizărilor editoriale de azi și de ieri. În acest sens și-a propus popularizarea în Franța a unor date importante din istoria cărții românești, într-un ciclu al cărui debut a fost marcat de aniversarea a 300 de ani de la apariția Bibliei de la București (1688), document însemnat din punct de vedere al unificării limbii literare românești, al întăririi sentimentului de unitate a românilor din toate zonele locuite de ei.

Între manifestările care au caracter permanent semnalăm ciclurile consacrate muzicii (Muzica românească și interpretării, Muzica lumii în interpretări românești, Folclor muzical românesc), precum și serile de film și de proiecții de videocasete.

Dialogurile româno-franceze pe diferite teme contribuie substanțial la apropierea între cele două țări, făcând cunoscute creații românești din diverse domenii. Un asemenea dialog, desfășurat la Biblioteca, a avut ca obiect literatură de anticipație din România și Franța. Ion Hobana, animator al dezbaterii, alături de Jacques Goimard și subsemnatul, a insistat asupra tradițiilor românești ale genului, ca și asupra originalității literaturii noastre de anticipație în cadrul mișcării europene SF. S-au stabilit și jaloanele unor viitoare dialoguri, cu participarea unor reprezentanți de seamă ai culturii franceze și române.

Constanțin PAVEL

România Literară, nr. 11/1989

La Napoca, doi dinți din față

Vizita pe care bucureșteanul Ștefan Ciucă a făcut-o în Cluj la începutul anului 1989 i-a adus amintiri de neuitat. Mai precis, un proces penal, 2 ani de închisoare și o fractură dublă a mandibulei. În seara începutului de an, tovarășul Ciucă savura licori fine în restaurantul Hotelului Napoca, unde era cazat. Două mese mai încolo, Dorel Hășegan lua masa alături de mai mulți cunoscuți. Nu presimea că aceea urma să fie ultima seară de dragoste dintre cei doi dinți din față cu maxilarul încă întreg și în tăia noaptea de război prin trîbniale.

Greșala lui Dorel a fost însă cauzată nu de dinții-i din față, ci de bătaia lungă a ochilor: printre zecile de consumatori de la mese l-a remarcat tocmai pe Ștefan Ciucă, fost boxer de per-

formanță. Bucuroso nevoie mare de-a respira același aer cu starul, Dorel s-a gândit să trimită la masa fostului performer Ciucă o butelie de vin. Reacția nu a fost însă cea dorită și potrivit! Ciucă s-a deplasat la masa lui Dorel, a intrat în vorbă cu el și a pus ochii pe frumoasa însoțitoare a lui Dorel, Maria Angela Onaca. După ce femeia i-a refuzat, probabil, avansurile, a început să injure și să-i jignească pe Dorel și pe comenșii acestuia. Speriați, s-au retras în camera 409, unde fusese cazat bucureșteanul. La scurtă vreme, în cameră și-a făcut apariția și boxerul. Potrivit arhivelor Tribunalului Cluj, a continuat propunerile indecente făcute Mariei Angela Onaca.

„Mă iubesc femeile și e moarte după mine” - știa Ciucă. Așa că s-a

bătut în piept plin de mândrie, declarând că lui nu-i rezistă nici o femeie. Greșit! Căci, nefind femeie, Dorel i-a arătat ușa. Invitația i-a adus un pumn în față și despărțirea iremediabilă de dinții din față. Infuriat peste măsură, a dobândit puteri și pricepere nici măcar de el bănuite: 6 luni - certificate medical - au fost necesare pentru vindecarea fracturii duble de mandibulă provocate boxerului! A stat și Dorel în atenția doctorilor o lună de îngrijiri medicale, interval în care a fost inclus și timpul petrecut cu dentistul. Cum Dorel fusese în legitimă apărare, doar Ciucă boxerul a dat socoteală penal. Doi dinți stricăciune - doi ani de închisoare! A rămas cu unul, după recurs!

Gabriela BĂDICĂ

Protestul poetului Mircea Dinescu la Uniunea Scriitorilor

(Urmare din pag. 1)

* Domnule Președinte,

Mă îndepărtez puțin de tălcul acestei povești spre a reveni în Bucureștiul anului 1989. De câteva luni sunt urmărit pas cu pas de niște domni în civil care mă însoțesc de la distanță în preambulările mele prin capitala Republicii Socialiste România. Sedii lor de bază e un microbuz albastru ce staționează de obicei la capătul străzii mele, unde domniile respective învârt un pachet de cărți de joc, ca să-și mai omoare plăciseala până începe celălalt joc, al urmăririi, din clipa când îmi fac apariția. În ultima vreme, celor patru domni li s-au alăturat două doamne care au ciudatul obicei de a șopti în interiorul unor pungi de plastic de proveniență autohtonă niște vorbe misterioase - iar domni, scoțând de-a dreptul din sân niște mici aparate, șoptesc și ei la rândul lor ceva ce mie îmi scapă.

Scenariul e următorul: dacă mă urc într-un autobuz, unul dintre băieții care se plimbă vizitator prin stație se urcă și el, restul echipei însoțind autobuzul de la distanță într-un automobil Dacia. Dacă merg pe jos, mai coboară unul dintre ei și, câțel-câțel, avem posibilitatea să admirăm în grup noua arhitectură bucureșteană. Indiferent în ce imobil intru - casă particulară sau instituție - indiferent de timpul cât zăbovesc, domniul sunt răbdători și mă așteaptă. M-am obișnuit cu figurile lor și aproape i-am îndrăgit. Să fie ei oare niște timizi admiratori ai încă neîncheiatei mele opere de poet și, cuprinși de sfială, n-au curajul să-mi ceară autografe? Să facă ei oare parte din echipa viitorilor mei biografi, care nu vor să piardă nici un moment din traseele și viața particulară a poetului? Sau sunt cumva extraterrești și, în acest caz, n-ar trebui să mă adresez dumneavoastră, ci colegului dvs. de conducere, Ion Hobana, secretar cu probleme externe al Uniunii Scriitorilor, cel mai avizat expert în farfurii zburătoare și extraterrești din rândurile partidului nostru?

Alt lucru ciudat e că ori de câte

ori un prieten, român, german, maghiar, evreu sau de altă naționalitate, îmi dă telefon, anunțându-mă că mă vizitează, cele șase persoane misterioase apar la colțul străzii. Șuşotind în pungile de plastic și continuând să lucreze la biografia mea romanțată.

Apariția acestor domni am sesizat-o încă din vara anului trecut, după întoarcerea mea din Țările Baltice, unde mi-am petrecut concediul la invitația Uniunii Scriitorilor Sovietici. Nu vă mai amintesc de faptul că, deși fusese invitat oficial, printr-o hârtie înmănată dumneavoastră personal de către secretarul Uniunii Scriitorilor din URSS, a trebuit să plec până la urmă cu greu, ca persoana particulară, după consumarea nervilor și a unor insistențe obsesive.

Interviul pe care l-am dat la Radio Moscova, în care îmi exprimam entuziasmul pentru efectele magice ale cuvintelor perestroika și glasnost, sesizate de mine în presa și la posturile de televiziune sovietice, precum și în viața socială din republici, părdalnicul interviu deci nu făcu o impresie prea bună anumitor urechi, cum n-a făcut, după două luni, nici discursul meu despre condiția scriitorului, intitulat „Păine și circul”, pe care l-am rostit la un colocviu de literatură al Academiei de arte vest-berlineze.

La acestea s-a mai adăugat și faptul că, deși trăim într-o țară fără cenzură, manuscrisul cărții mele de versuri, „Moartea citește ziarul”, acceptat de Editura Cartea Românească, a fost cenzurat la Consiliul culturii și educației socialiste, drept pentru care, fiind unic proprietar al acestui manuscris, m-am simțit îndrituit să-l export.

Iertată fie-mi trufia de autor, dar, după opt cărți de versuri apărute ale Uniunii Scriitorilor și unul oferit de Academia Română, începusem să cred cu naivitate că sunt un scriitor profesionist. Începusem să cred că sunt un om liber, că m-am născut liber și că voi muri liber, că libertatea este materia primă a meseriei mele și că fără ea nu pot exista.

Deoarece consider încă Uniunea Scriitorilor un sindicat scriitoricesc care trebuie să-și apere membrii, vreau să vă reclam, domnule președinte, că la data de 14 martie, tot dumneavoastră, dar în calitate de conducător al revistei România literară, m-ați anunțat oficial că am fost destituit din postul de redactor al revistei din pricina faptului că am participat fără aprobare la recepții date de ambasadele străine și că am fost vizitat de ziariști, scriitorii și diplomați din țări socialiste și capitaliste.

Vă reamintesc ce v-am spus și cu alte ocazii că un scriitor este în primul rând o persoană publică și că tot ce scriu și gândesc e adresat marelui public, fără vreo părtinire ideologică, că nu dețin secrete de stat, că din chiar esența tragediilor secrete existențiale și profesionale se intruzează o eventuală operă și că din însăși dezlăuirea lor, din contactul nemijlocit cu oamenii, indiferent de culoare și naționalitate pe care dumneavoastră mi-o refuzați, depedindu-mă și aruncându-mă în postura de șomer.

Nu v-a trecut probabil prin minte că din versuri nepublicate și dintr-o semnătură pusă la index nu se poate întreține toșii o familie cu doi copii, cum nu v-a trecut probabil prin minte nici faptul că, în timp ce insinuati că am călcat un decret nepublicat oficial, articolele de bază din Statutul instituției pe care o conduceți au fost încălcate în mod grosolan, Uniunea Scriitorilor fiind de mai bine de patru ani paralizată, Consiliul de conducere din care eu insumi fac parte nemaiprimind aprobarea de a se mai intruni.

Cu o clipă înainte de a vă auzi sentința, am crezut că m-ați cenzurat să semnă împreună un act de dezaprobare pentru arestarea dramaturgului Vaclav Havel, colegul nostru cehoslovac, și față de sentința de condamnare la moarte a colegului nostru Salman Rushdie. N-a fost să fie, domnule președinte. Păcat.

Să revenim însă la lucruri mai vesele, domnule președinte, la supa noastră ardelenască. Cu o săptămână în urmă, la

cantina Casei Scriitorilor am zăbovit la o masă cu poetul Dan Deșliu. După plecarea noastră, un coleg a asistat, fără să vrea, la o grotescă scenă în care trei indivizi - extraterrești desigur - căutau furibunzi prin bucătărie o anumită farfurie ce zăbovese cu câteva felii de pâine pe masa noastră și pe care din greșeală chelnerul o depusese la spălător printre celelalte farfurii inocente. Buclucasa farfurie (ne)ascultătoare fu recuperată. Întâmplarea mi-a fost soptită - se șoptește, domnule președinte, se șoptește peste tot - astfel că am revenit la data de 14 martie cu gândul netrebnic de a fura farfurie. Stând la masa cu câțiva colegi, am fost surprinși și eu, și Dan Deșliu, singurii care cunoșteau povestea farfuriei, când în locul chiflor de pe masa chelneria ne-a adus o farfurie nouă cu felii de pâine sub pretextul că e mai proaspătă. Dan Deșliu a subtilizat obiectul de portelan vibratil și l-a depus în geanta personală cu gândul de a-l studia în tihnă acasă. Sincer să fiu, aveam oarecăr indoieli că într-o cantină a scriitorilor din RSR pot circula pe la mesele gușurilor autori farfurii ascultătoare. Și totuși, domnule președinte, supa de găscă ardelenască îmi inghiontea scepticismul.

Ceea ce trebuia demonstrat s-a adevărat mult mai devreme decât ne-am fi așteptat. Ei bine, în plină zi, în curtea Uniunii Scriitorilor, poezii Dan Deșliu a fost atacat de un individ în timp ce se suia într-un taxi, smulgându-i-se geanta de sub brat, specialistul luând-o la fugă pe Calea Victoriei cu posonita geantă de vinilin ce adăpostea un pix, un covrig și o prețioasă farfurie.

Strigătele disperate și fuga poetului Dan Deșliu după hoțul de farfurie a rămas fără rezultat, milițienii aflați din belșug pe Calea Victoriei asistând cu o timiditate nespecifică la eveniment.

După toate aceste vesele întâmplări ce par halucinante, nu vă mai pot ura, domnule președinte, decât poftă bună.

București, 21 martie 1989
Mircea DINESCU

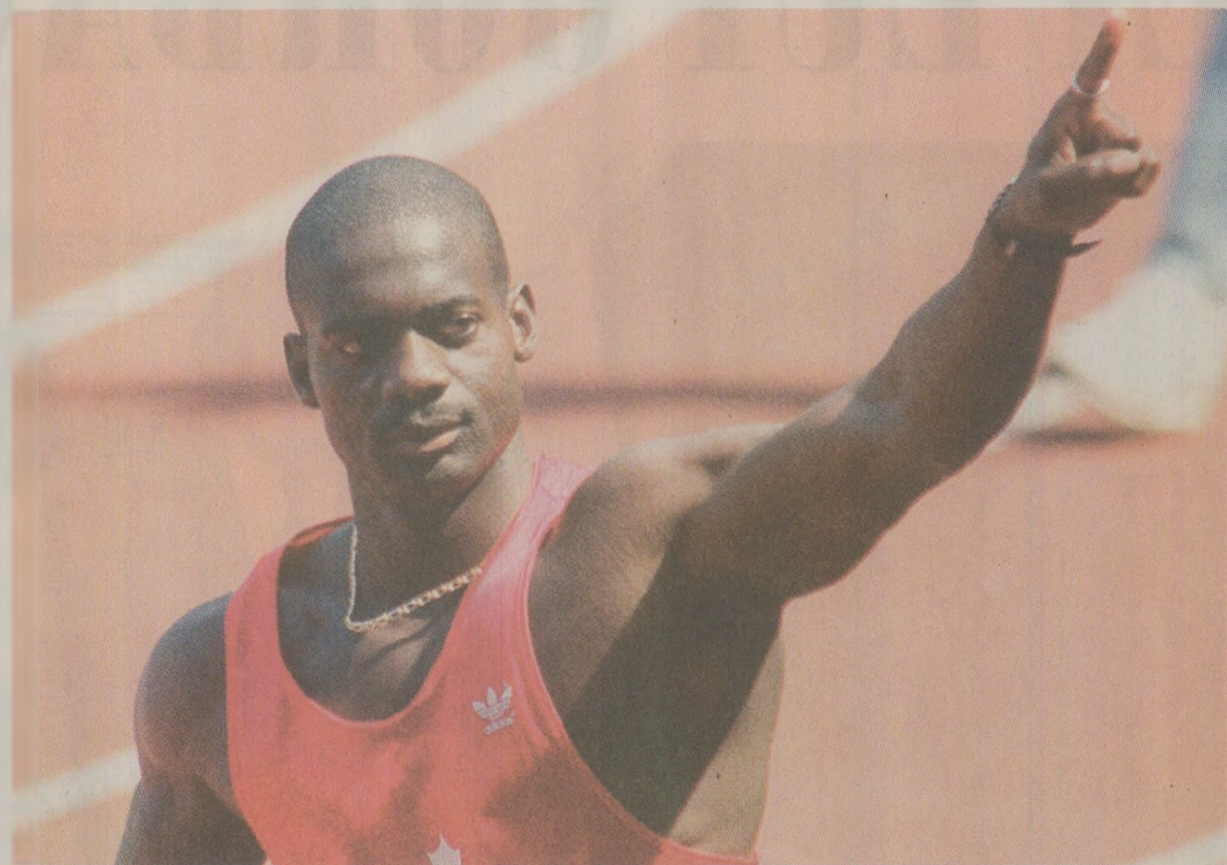
ANTRENORUL LUI BEN JOHNSON RECUNOȘTE: „ELEVUL MEU S-A DOPAT!”

Cel mai controversat caz al sportului mondial din anii '80, dar și cel mai mediatizat, se petrecea la Olimpiada de la Seul, din toamna anului 1988. Atunci, în finala probei de 100 de metri, Ben Johnson îl învingea pe multiplu campion mondial și medaliat olimpic Carl Lewis și cucerea medalia de aur, stabilind, în același timp, și un nou record mondial: 9,79 secunde! Numai că la doar câteva zile a explodat bomba: atletul canadian fusese depistat pozitiv la controlul antidoping, titlul olimpic revenindu-i lui Lewis.

În luna martie a anului 1989, antrenorul lui Johnson a rupt tăcerea și a recunoscut că elevul său nu era străin de substanțele interzise. „Ben a luat steroizi anabolizanți încă din anul 1981”, a șocat Charlie Francis prin declarația sa. În același timp, ancheta privindu-l pe Ben Johnson, ordonată și condusă de guvernul canadian, se afla în plină desfășurare, la audieri participând peste 100 de jurnaliști nord-americani și europeni.

Tehnicianul celui mai rapid om al planetei la acea oră a mai recunoscut că elevul lui s-a administrat substanțele interzise, mai concret Stanozolol, la indicația medicului lotului Canadei, Jamie Astaphan, asta însă până cu o lună înaintea Olimpiadei.

Suspendarea pe doi ani a lui Ben Johnson a expirat în vara anului 1990, iar atletul a revenit în concursuri. Nu înainte de a face o altă mărturisire șocantă, susținând că rivalul său, Carl Lewis, nu a fost

Ben Johnson și-a ratat cariera din cauza anabolizantelor

străin de ceea ce i s-a întâmplat.

„Am fost victima unei conspirații. Am informații exacte despre cum și de ce mi s-a făcut asta și cine este în spatele operațiunii. Desigur, este vorba despre Lewis, el a avut de-a face cu toată povestea”, declară canadianul în cotidianul german Bild. Johnson își întărea afirmația prin faptul că, înainte de

controlul antidoping pe care l-a dat împreună cu un jucător de fotbal american, despre care susținea că era un apropiat al lui Lewis, au băut bere, iar în acest timp, „partenerul” i-ar fi strecurat substanța interzisă în pahar.

Nici de această dată Johnson nu a convins pe nimeni, managerul lui Carl Lewis demontând toate afir-

mațiile: „Elevul meu nu are absolut nici o legătură cu testul pozitiv al lui Ben Johnson. Nu este stilul lui Carl”.

Steaua lui Ben Johnson avea să apună definitiv în anul 1993, când a fost depistat din nou dopat, primind interdicție pe viață de a mai participa la vre o competiție. Daniel STAN

RADIOGRAFII CULINARE

Rețete de post

În 1989 nu știa nimeni dacă te rugai în camera ta, sau dacă în farfuria cu mâncare era și ceva de dulce, când era post. Așa că și pe vremea aceea, cine era credincios putea să mănânce de sec. Și chiar dacă nu erau cărți de bucate speciale cu rețete de post, în toate celelalte puteai găsi câteva, dacă cercetai cu atenție.

În copilărie mâncam des prin vecini. La țară lucrul acesta era firesc. Ne jucam cu toți copiii pe uliță, iar când unul dintre noi era chemat la masă, mergeam cu toții. Nu de puține ori am mâncat la tanti Lucia, învățătoare. Mâncărurile ei le-am ținut minte, pentru că erau întotdeauna altfel. După ce am crescut, am vizitat-o și am încercat să aflăm secretul bucatelor ei. Atunci mi-a destăinuit că ea ținea întotdeauna posturile și pentru că îi plăcea diversitatea, încerca mereu rețete noi, poate stranii pentru gusturile noastre de atunci. Una dintre cărțile de bucate pe care le-a răsfoit în fiecare sezon a fost „100 de meniuri pentru toate anotimpurile”. Iată rețeta unei „ciudățenii” pe care am gustat-o la tanti Lucia: supă de chimen cu gris, aveți nevoie de 200 g morcovi, 100 g albitură, 50 g ceapă, 20 g chimen, 75 g gris, 100 ml ulei, 100 g fulgi de porumb, sare. Zarzavaturile se taie felii subțiri și se pun la fiert în apă clocotită. După ce acestea au fiert, se strecoară, iar supa rămasă se dă în clocot, se adaugă grșul, ușor călit în ulei și stins cu supă, apoi chimenul, puțin zdrobit. Se potrivește de sare și se lasă să fiarbă la foc mic cca 15 minute într-un vas acoperit, pentru ca supa să-și păstreze aroma de chimen. Zarzavatul fiert se poate pasa și folosi la supă. Se servește fierbinte cu fulgi de porumb sau cu crutoane de pâine.

Tot la ea am gustat și prima mâncare de spanac a cărei rețetă mi-a dat-o acum: 2 kg spanac, un fir de ceapă verde, o căpățână de usturoi, 25 g făină, o jumătate de lămâie, o linguriță de pastă de roșii, sare, supă de legume. Se curăță spanacul și se fierbe cu ceapa verde în apă sau supă de legume. Când este aproape gata, se pune o linguriță rasă de făină amestecată cu zeama de lămâie, sare și o linguriță de pastă de roșii. Se scade bine și se servește fierbinte. O altă mâncare preferată de post este salata de bureți, pentru care e nevoie de 700 g ciuperci, sare, o jumătate de pahar de oțet, piper boabe, o frunză de dafin, mărar verde, 3 linguri de ulei și muștar. „Bureții se spală bine și se fierb 15 minute în apă cu oțet, sare, piper și dafin, apoi se dau la rece. Se pun într-o salatiară cu ulei și mărar tocat”. Și deserturile ei erau deosebite, inspirate din aceeași carte. Morcovii pentru desert erau făcuți dintr-un kg de morcovi, 100 g de margarină, 150 g zahăr, un plic de zahăr vanilat și sare după gust. „Se curăță morcovii, se taie felii și se pun la fiert în apă clocotită cu puțină sare. După ce au fiert, se pun în margarină cu zahăr. Se lasă să se încălzească și se întorc, se vanilează și se servesc. La fel de bune erau și inelele cu nuci, desert pe care nu îl mâncam nicăieri în altă parte... 125 g margarină, două linguri zahăr pudră, o linguriță zahăr pudră, 150 g făină, un păhărel de nuci pisate și amestecate cu zahăr. Peste margarină se adaugă zahărul pudră și zeama de lămâie, se freacă bine apoi se pune și făina. Aluatul se dă la rece o oră, apoi se întinde o foaie subțire, se taie forme rotunde cu un pahar de vin și, cu un pahar de țuică, se taie mijlocul acestora. Inelele se tăvălesc în nuci cu zahăr. Se coc puțin în așa fel încât să rămână deschise la culoare”. Cartea este și astăzi un bun ghid de gătit în toate anotimpurile, chiar și pentru perioada postului.

Carmen DRĂGAN

AICI RADIO EUROPA LIBERĂ!

Regimul reacționează la valul de critici

Într-un text redactat la 20 martie și făcut public la 29 martie, Michael Shafir analizează reacția regimului comunist la presiunile tot mai mari care veneau acum și din interior (scrisorile deschise) nu numai din Vest, cum se întâmplase de la începutul anului.

„Se pare că regimul din România încearcă să lege recenta scrisoare de protest a celor șase veterani PCR dar, probabil, și alte inițiative de critică fățișă, de descoperirea unui caz de „naltă trădare” și de spionaj al unei puteri străine. Această conexiune a mai fost folosită pentru a „aranja” mentalitatea societății și pentru a găsi încă și mai multe justificări pentru eșecurile economice. În același timp, sugestiile ca în România să se înceapă reforme precum cele lansate în alte părți din Europa de Est au fost calificate ca fiind, în cel mai bun caz, un rezultat al „naivității” iar în cel mai rău caz, „trădare”. În mare, totul se pretează la asocierea cu perioada stalinistă.

Într-o oare în panică regimul președintelui român Nicolae Ceaușescu? Confruntat cu o critică internă fără precedent și cu o tot mai mare izolare internațională, regimul pare că recurge la tactici ce amintesc de perioada stalinistă. Se pare că se încearcă stabilirea unei legături între scrisoarea celor șase și cazuri de spionaj.

Cazul Răceanu

La 14 martie, la scurt timp după ce conținutul scrisorii celor șase a fost cunoscut în Vest, presa oficială a publicat un comunicat, din partea biroului Procurorului General, în care se spunea că Securitatea a „descoperit un grav caz de trădare” a intereselor statului în care e implicat „Mircea Răceanu, fost angajat al corpului diplomatic și care s-a pus în slujba unei puteri străine.” S-a spus despre Răceanu că „a fost prins asupra faptului” și că a fost recrutat în 1974 când s-a lansat „într-o intensă activitate de trădare”.

Din 1986, Răceanu a fost director adjunct în cadrul Ministerului Afacerilor Externe care se ocupa de relația cu America Centrală și de Sud. În anii '70 el a îndeplinit mai multe funcții diplomatice în SUA. Delictul de care este acuzat implică închisoare pe termen lung sau pedeapsa cu moartea. Relația lui cu semnatarii scrisorii de protest adresată lui Ceaușescu este complexă. În ultima funcție pe care a ocupat-o, el a fost superiorul unuia dintre semnatari, Gheorghe Apostol, care a fost ambasador în Brazilia până în mai 1988. Și mai important este poate un alt semantar,

Grigore (Ion) Răceanu, tatăl său adoptiv. Arestarea și condamnarea lui Mircea Răceanu pare o tentativă a regimului de a crea o legătură între semnatarii scrisorii de protest și acuzația de trădare și de spionaj cu scopul de a-i discredită și, eventual, de a pregăti terenul pentru alte acușări. Ultima tentativă de acest gen s-a soldat cu execuția lui Lucrețiu Pătrășcanu care a avut loc în 1954.

În acest caz, reacția ar marca o schimbare semnificativă a modului în care Ceaușescu a tratat fosta conducere a partidului. În trecut, chiar când erau discreditați public, cum a fost Apostol în 1969, acești foști oficiali erau tactic parțial reabilitați sau, cel puțin, se bucurau de o anumită siguranță.

De exemplu, Apostol a fost ambasador în Argentina (1977-1983) și în Brazilia (1983-1988). Dintre ceilalți semnatari, nici unul, se pare, nu a suferit mai mult decât filaj periodic. Acest lucru este valabil chiar și pentru Constantin Părvulescu (care a criticat deschis regimul la cel de-al XII-lea Congres al PCR în 1979), dar și pentru Silviu Brucan (care a avertizat regimul în privința consecințelor represiunii protestelor de la Brașov din noiembrie 1987) și pentru Alexandru Bărlădeanu.

Așadar, regimul și-ar putea schimba acum

tactica; acest lucru ar sugera că este profund îngrijorat de consecințele posibile ale scrisorii.

Între timp, potrivit unor articole din presa vestică, Brucan a fost de două ori chemat la Securitate pentru declarații; potrivit unei informații neconfirmate Alexandru Bărlădeanu a fost reținut.

Fiul lui Bărlădeanu a reușit să îl sune pe tatăl său din Paris și a aflat că a fost amenințat de autorități cu condamnarea pentru speculă cu... casete video. Poetul dizident Dan Deșliu, care a protestat și el împotriva politicii lui Ceaușescu, este amenințat de o condamnare similară pentru trafic cu cafea boabe. Mai mult, la 17 martie, un articol amenințător apărea în Știința. Respectarea legii, se scria, e obligatorie pentru toți, și oricine îi încalcă prevederile, „indiferent de cine este și de ce poziție ocupă” se face vinovat de „dușmănie față de societate și față de cauza dezvoltării și ameliorării sistemului socialist.”

Radio Europa Liberă (München) - Raport al secției de cercetare, condusă de dr. M. Shafir. Document din „Arhiva 1989”, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca (Traducere de Eliza DUMITRESCU)

SĂ RĂDEM CU EI!

Tineri de curând căsătoriți se ceartă și se culcă fără să-și vorbească. Soțul îi lasă totuși soției un bilet. „Te rog să mă trezești și pe mine mâine la ora șapte”. Pe la zece se trezește și găsește pe noptieră un bilet: „E ora șapte. Trezește-te!”

O fetiță merge la doctor cu tatăl ei.

— Dar tu n-ai nimic, răspunde doctorul. Cred mai curând că ai căutat un pretext să nu te duci la școală.

— Nu, tata a avut nevoie de un motiv să nu merge la serviciu.

Un bărbat intră precipitat într-o farmacie și, cu o voce sfârșită, solicită un medicament pentru stările de leșin. Prompt, farmacistul îi arde o perche de palme.

— Oh, spune cetățeanul, dar nu e pentru mine, e pentru soția mea.

— Alo! Alo! Îmi permiteți să vă pun o întrebare?

— Acum, la trei noaptea?

— Mulțumesc. Exact asta voiam să întreb!

Revista Rebus, nr. 20/1989

Șarada vedetelor

ORIZONTAL: 1) Școală unde se dau numai note bune. 2) Formulă pentru motivări. 3) Colțurile ringului! - Armă de mare calibru - Aliniată în coloană (sg.). 4) Furnizor de bază pentru se de oia - Cu multe zile înainte. 5) Cheltuieli de judecată (sg.) - Prime la meci! 6) Bătut la cap până rămâne lat - Ierarhie... cu cântec - Pălărie cu borurile lăsate. 7) Balizare în larg! - Baia centrală! - la mereu note proaste (fem.). 8) Compunătoare de grille (sg.) - Face parte din joc. 9) Companie de transport rutier - Termen de garanție - Corp de pază! 10) Tip de imprăștiat - Numărate zilnic. 11) Îmbrăcămintă confecționată... din piele! - Obiectul unei mari pasiuni (pl.).

VERTICAL: 1) Acțiuni obișnuite în orice cămin. 2) Asociație de idei. 3) Gong final! - Antonim pentru un... netot (sic!) - Tip de pedală. 4) Valoare de vârf de circulație (fam.) - Intră în joc cu piesele albe (sg.) 5) Chemare la întrecere - Pornire din start! 6) Cap încoronat la eschimoși - Croit în talie! - Câștigător previzibil la proba de îndemănare. 7) Vin sec! - A da glas durerii - Aliniată în bățură. 8) Compartiment în sfera circulației - Ghid pe litoral. 9) Unitate de măsură pentru masă - Formulă de atac - Finale la înot! 10) Operații estetice la față. 11) A reveni cu bine în pozițiile inițiale - Lot olimpic.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

Revista Rebus, nr. 12/1989

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

Întreținerea copiilor, sarcină elementară uitată de unii părinți

În țara noastră, unde căsătoria este liber consimțită între soți, ambii părinți - după cum se știe - au aceleași drepturi și îndatoriri față de copiii minori. Pentru că aceștia din urmă trebuie întreținuți corespunzător, educați și formați ca oameni utili societății.

Și marea majoritate a părinților face tot ce le stă în putință pentru ca fiii și fiicele lor să aibă o copilărie senină, să se bucure din plin de binefăcările orânduirii noastre. Cu unele excepții. Li avem în vedere pe acei tați care, despărțiți fiind de soții, au uitat de obligațiile elementare, nu plătesc pensia de întreținere, nu mai vor să știe că sunt părinți, că minorii sau minorele aflate în îngrijirea mamelor le poartă numele și chiar dorul. Potrivit articolului 305, litera e din Codul Penal, neplata cu rea-credință, timp de două luni, a pensiei de întreținere stabilită pe cale judecătorească se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

Ajunși în fața instanței, cei mai mulți dintre inculpații de acest gen își revin din... amnezie, plătind din urmă datoriile cuvenite pentru

a se putea înlătura răspunderea penală. Iată câteva cazuri de acest gen.

Gheorghe V. Oanea, din comuna Șcheia, este tatăl unei fetițe. S-a despărțit legal de soție. O dată cu aceasta a uitat și de ceea ce înseamnă afecțiune părintească. Timp de trei ani nu a achitat nici un leu pentru întreținerea copilului. Acționat în judecată, a fost condamnat la 10 luni închisoare, cu obligația la muncă corecțională, pentru abandon de familie. Nu a fost mulțumit de hotărârea instanței și a declarat recurs, fără să-l motiveze în vreun fel. Normal, acțiunea i-a fost respinsă.

Un alt tată „grijuliu” s-a dovedit a fi Constantin Juravle, din comuna Pătrăuți. Deși obligat prin hotărâre judecătorească să achite, lunar, pentru întreținerea fiicei sale minore, 300 lei, dansul nu a luat în considerare cele stabilite conform legii, tratând cu nepăsare obligațiile ce le avea. Când a fost trimis în judecată din nou și condamnat la 6 luni închisoare, a găsit urgent banii necesari și a achitat întreaga sumă ce o datoră, numai

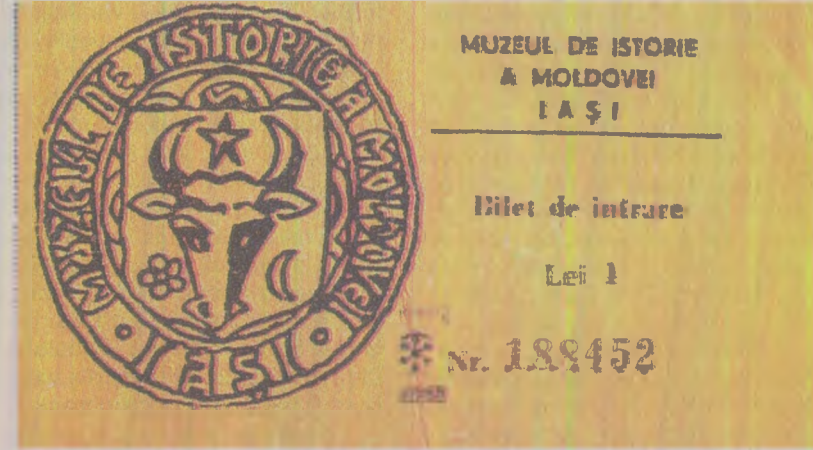
să se știe în libertate. La fel au procedat, abia la tribunal, când procesul se afla în fază de recurs, după ce fuseseră condamnați cu închisoare, Corneliu N. Aganeci din Vatra Dornei, Mihaela Ciuciu din Bucecea (județul Botoșani), fost locuitor al municipiului Suceava, Gavril Florișteanu din Valea Moldovei și alții.

Până aici ne-am referit la câteva cazuri deja soluționate, când tatăl a fost obligat, vrând-nevrând, să plătească pensia de întreținere. Să amintim (și să le amintim) și de unii tați ai căror copii minori, pe care unii nu i-au văzut de multă vreme, așteaptă de la ei ajutorul bănesc stabilit de lege. După cum ne-a informat recent tovarășul locotenent major Ioan Ibulică, din cadrul Miliției municipiului Suceava, oameni în puterea vârstei, apți de muncă (o parte dintre ei nu lucrează nicăieri), precum Ion Codreanu (32 ani) din Mitocu Dragomirii, Grigore Olariu (41 ani), în prezent muncitor la o unitate minieră din județul Hunedoara, Neculai Clim (26 ani) din Suceava, Gheorghe Hrecenicu (26 ani) din

Ipoestei, Neculai Tofan (28 ani) din Arbore, au fost trimiși în judecată, urmând ca instanța să le... reamintescă faptul că sunt părinți, iar copiii lor, rămași „orfani” de tată, au nevoie de sprijin.

Mircea SFICHI
judecător Dinu ILIEȘ
Zori noi, jud. Suceava,
nr. 12286 din 1989

amintiri

Cu 1 leu mergi la muzeu!